

F. t. l. vedr. retsplejeloven og retsafgiftsloven

holdes åben i alle tilfælde, hvor en forurettet har eller kan have en direkte eller indirekte interesse heri.

Udvalget foreslår derfor, at retsplejelovens § 845, stk. 1 og 2, ændres således, at bestemmelserne kommer til at omfatte alle spørgsmål om dørlukning, referatforbud og navneforbud, og således at de i det hele finder anvendelse på alle sager og for alle forurettede. Det anføres i den forbindelse bl.a., at det mere generelt må anses for en retsplejemæssig fordel, at spørgsmål om dørlukning mv. rejses forud for hovedforhandlingen, og, hvis det er forsvarligt, også afgøres forud for hovedforhandlingen.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 4.3.6.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets synspunkt om, at der ikke er grundlag for at ændre ved betingelserne i retsplejelovens § 856, stk. 1, om bl.a. adgangen til i visse tilfælde at bestemme, at tiltalte skal forlade retslokalet under en vidneforklaring.

Endvidere kan Justitsministeriet tilslutte sig Strafferetsplejeudvalgets forslag om at udvide rettens adgang til allerede forud for hovedforhandlingen at tage stilling til spørgsmål om bl.a. dørlukning, referatforbud, navneforbud og tiltaltes tilstedeværelse i retslokalet under en vidneforklaring.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13 (retsplejelovens § 845) og bemærkningerne hertil.

3.10.2.4. Retsplejelovens § 185

Strafferetsplejeudvalget har i betænkning nr. 1485/2006 overvejet, om anvendelsesområdet for retsplejelovens § 185, stk. 2, om bevisførelse vedrørende vidners tidligere seksuelle adfærd bør udvides til også at omfatte andre sædelighedsforbrydelser end de ovenfor nævnte, herunder i sager om seksuelle overgreb mod børn.

Det forekommer således, at der i sager om incest og andre seksuelle overgreb mod børn ønskes bevisførelse om barnets tidligere seksuelle eller seksualiserende adfærd. Selv om en sådan bevisførelse ikke har helt samme karakter som bevisførelse om voksnes tidligere seksuelle adfærd, kunne der være anledning til at overveje, om ikke bevisførelsens tilladelse bør afgøres efter samme restriktive kriterier.

Desuden anfører udvalget, at den gene og krænkelse for vidnet, som typisk er forbundet med en bevisførelse om tidligere seksuel adfærd, typisk ikke vil ændres væsentligt ved, at lovovertrædelsen har karakter af et voldeligt overfald eller voldtægtslignende forhold, der er omfattet af den gældende § 185, stk. 2, eller om den har karakter af en anden sædelighedsforbrydelse, der ikke er omfattet, f.eks. en overtrædelse

af straffelovens §§ 219-221 eller § 232 (forbrydelser mod institutionsanbragte, blufærdighedskrænkelser mv.).

Strafferetsplejeudvalget finder dog ikke, at overvejelser om en udvidelse af anvendelsesområdet eller andre ændringer af retsplejelovens § 185, stk. 2, bør tilendebringes nu. Udvalget henviser i den forbindelse til, at Rigsadvokaten på baggrund af et forslag i Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1458/2005 ved Rigsadvokaten Informerer nr. 22/2005 har etableret en indberetningsordning vedrørende anvendelsen af retsplejelovens § 185, stk. 2. Denne ordning ophører ved udgangen af 2007, hvorefter Rigsadvokaten afgiver en redegørelse om erfaringerne. Udvalget finder således, at det er mest hensigtsmæssigt, at videre overvejelser sker på grundlag af Rigsadvokatens redegørelse.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 4.3.6.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Strafferetsplejeudvalgets synspunkter og er enig i at videre overvejelser bør afvente Rigsadvokatens redegørelse.

3.11. Andre spørgsmål af betydning for forurettede

Strafferetsplejeudvalget har i betænkning nr. 1485/2006, afsnit 4.4., overvejet nogle muligheder for forbedringer af forurettedes stilling på det mere praktiske plan.

Praktiske forhold omkring vidneafhøring

Det er efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse centralt i bestræbelserne på at forbedre forholdene for forurettede, at denne ikke tvinges til at vente uden for retssalen sammen med tiltalte eller dennes venner og familie.

Desuden vil det selv med de bedste lokaleforhold stadig være af stor betydning for forurettede, hvorledes vedkommende mødes og behandles af anklagemyndigheden og rettens personale.

Selv når særskilte vidneventerum er etableret, kan der derfor være behov for, at der tages hensyn til særligt udsatte vidner, herunder forurettede. Dette kan navnlig være tilfældet i sager om seksualforbrydelser, vold, røveri, afpresning og lignende alvorlige og belastende sager, hvor vidnet efter en konkret vurdering må anses for særligt udsat som følge af sin alder, fysiske eller psykiske helbredsforhold, følgerne af den strafbare handling eller risiko for pression.

Det er efter udvalgets opfattelse væsentligt, at der i sådanne tilfælde er klarhed over, hvem der har ansvaret for, at de fornødne hensyn tages. Udvalget finder, at det bør påhvile politiet og anklagemyndigheden at være opmærksomme på behovet herfor i den enkelte